Prolog

1 decembrie 2025

Clinchetul paharelor și sporovăiala veselă se opresc brusc, când, din celălalt capăt al mesei, Shira Levi, consiliera pentru politică externă a premierului Amos Regev, i se adresează lui Andrei, pe un ton provocator.

— Domnule profesor Conta, v-ați exprimat temerea, de altfel destul de larg răspândită în rândul politicienilor occidentali, că situația din Gaza ar putea conduce la declanșarea unui conflict militar global, chiar cu arme atomice. Dar nu v-am văzut propunând și soluții pentru ieșirea din criză, așa cum ar fi de așteptat de la cineva cu pregătirea dumneavoastră și cu o voce care este mereu ascultată...

Ambasadorul Costin Iosub are un rictus care îi trădează stresul și își reprimă un oftat de îngrijorare. Andrei Conta este favoritul său pentru a-i succeda în funcție. Evident, numirea o va face președintele României, după consultări cu liderii partidelor parlamentare. Dar e un post prea important și sensibil. Prin urmare, jocurile politice primează și nu pregătirea și cariera persoanei nominalizate.

Nu există alt tânăr diplomat român, cu un CV la fel de impresionant ca al lui Andrei: absolvent Magna Cum Laude

al Facultății de Drept a Universității București, cu o lucrare de licență axată pe limitarea pagubelor produse relațiilor interstatale de cazurile probate de spionaj economic; bursier Erasmus al London School of Economics and Political Science (LSE), unde apoi a obținut masteratul în Relații Internaționale, fiind favoritul exigentului profesor Samuel Norton, fără al cărui aviz consultativ, desigur neoficial, nu era numit niciun ministru de Externe și niciun ambasador al Majestății Sale, Regele Charles. După absolvire, a rămas la LSE, ca asistent al lui Norton, apoi a devenit profesor invitat al mai multor facultăți prestigioase din lume, inclusiv din Statele Unite, Franța, Germania, Japonia, Australia. E bine cunoscut în cercul diplomaților și mulți îl citează și îi atribuie diverse idei care le-au influențat carierele. În prezent, e la primul său post public, de consilier politic al Ambasadei. Un debut lejer, de antrenament.

Dar problema lui e nonconformismul. Are prostul obicei de a spune lucrurilor pe nume și de a avea idei... „crețe". Pesemne, Shira Levi a aflat de momentul care a rămas în analele LSE ca „alunecarea lui Conta". Probabil știe că e candidat pentru postul de ambasador la Tel Aviv. Și se folosește de acest prilej pentru a-i submina șansele de a primi postul.

Invitat și el, ca și alți ambasadori din regiune, la dineul organizat de Ambasada României în Israel, cu ocazia Zilei Naționale a României, Conta realizează, desigur, că i s-a întins o capcană. Totuși, zâmbește nonșalant și oferă exact răspunsul așteptat de Levi.

— Dacă vă așteptați să mă dezic de ce am afirmat, ca masterand la Londra, vă voi dezamăgi.

Spune asta privind direct spre Shira Levi. Lui Iosub i se pare că vede în ochii lui o licărire de interes... masculin. Își mută privirea spre Levi... Și ochii ei scânteiau.

Oare între ei doi e ceva?

Totuși, poate e o concluzie pripită. Toți cei din încăpere o admiră pe Shira, a cărei rochie de seară albă superbă îi evidențiază tenul măsliniu. E mignonă, dar nu poate trece printr-o încăpere aglomerată fără să atragă atenția.

Dintre multiplele reprezentări ale Reginei din Saba pe care Iosub le văzuse, îi rămăsese în minte una dintr-un muzeu italian, datând din secolele IV-V. Shira îi aduce aminte de acel bust sculptat: cu ochi mari, migdalați și sprâncene fine și arcuite. Nasul mic și obraznic, buzele pline, părul împletit și prins astfel încât pare că pe creștet are o coroniță, iar în lateral două cozi scurte, ce se termină în dreptul urechilor și sunt prelungite cu doi cercei uriași, din abanos.

În pofida întrebării incisive de mai devreme, nu e nici urmă de încruntare pe fruntea ei sau altă expresie facială ce ar putea sugera că atacase precum o cobră și acum aștepta doar ca veninul să-și facă efectul.

La rândul lui, Conta e un tip impunător. Înalt și atletic, cu un profil ce lasă impresia de duritate. Ar putea fi chiar model pentru un sculptor al eroilor de război. Fruntea înaltă, evidențiată și mai mult de freză, cu părul ușor ondulat, șaten cu meșe arămii, pieptănat pe spate. Nasul nu mare, dar înalt, ce pare să aibă piramida prelungită spre mijlocul frunții, e cumva în armonie cu pomeții robuști, gura generoasă și bărbia voluntară. Dar privirea caldă a ochilor căprui îl trădează: are mereu intenții pașnice.

Se adresează acum tuturor.

— Pentru cei nefamiliarizaţi, doamna consilier se referă la ceea ce dânsa probabil consideră a fi un... incident, petrecut în timpul studiilor mele la Londra. La finalul unora dintre cursurile sale, Sam, domnul profesor Norton, ne-a indicat o analiză a situaţiei din Orientul Mijlociu, publicată, în septembrie 1999, de revista Newsweek. Conform analizei, pacea nu este posibilă, iar statul Israel este forţat să rămână perpetuu pe picior de război. Dar cât timp o poate ţine aşa? Mai ales atunci când ai un standard de viaţă ridicat şi vrei să te bucuri de el, de confortul pe care ţi-l aduce bunăstarea pe timp de pace, nu poţi trăi continuu sub stare de asediu, cu bombele căzând azi pe casa vecinului, mâine poate pe casa ta sau cu spectrul unui atentat care oricând te poate ucide pe tine sau pe cei dragi. Trecuse mai bine de un deceniu de la analiză, situaţia nu se schimbase fundamental, totuşi viaţa mergea înainte, fără să pară că populaţia Israelului era mai stresată decât în 1999. Însă domnul profesor ne-a cerut să ne imaginăm că analiza, concluzia ei, este corectă. Iar tema de reflecţie pe care ne-a cerut să o redactăm pentru ora următoare a fost „Cum s-ar putea evita destrămarea statului Israel, dacă cetăţenii săi vor refuza să mai susţină eforturile de război?“. Ne-a îndemnat să ne gândim la soluţii cât mai originale, mai nonconformiste. Să considerăm că e un exerciţiu de brainstorming şi nicio ipoteză nu trebuie respinsă fără o minimă analiză. M-am conformat şi, ora următoare, lucrarea mea avea să şocheze pe toată lumea.

Conta face o pauză şi observă că majoritatea celor din salonul pentru dineuri al Ambasadei îl privesc acum cu maximă curiozitate – semn că nu ştiu despre „alunecarea“ cu pricina sau nu sunt familiarizaţi cu detaliile.

— Am propus o strămutare a Statului Israel, desigur cu acordul tuturor părților implicate și supervizarea ONU.

Se aude un murmur aproape generalizat, iar Iosub își ia capul în mâini.

Nabil Bensalem, ambasadorul Marocului în Israel, formulează întrebarea care stătea pe buzele tuturor:

— Strămutare... unde?!

— Am avut în vedere mai multe variante. Rusia, Statele Unite, Australia și Brazilia au teritorii vaste, puțin populate, din care ar putea ceda o suprafață echivalentă celei de acum a Israelului, contra unei compensații suficient de puternice, ca să atragă interesul atât al guvernanților, cât și al cetățenilor care ar urma să voteze în cadrul unui referendum.

Văzând că mulți abia așteaptă să pună alte întrebări, Andrei ridică mâna, preventiv.

— Știu ce vreți să aflați, așa că, vă rog să aveți răbdare și voi clarifica!

Face o pauză și zâmbește.

— Vă rog să nu uitați că era o temă studențească, la acel moment nu aveam nicio calitate oficială, eram doar o persoană privată. Și mi se ceruse să gândesc nonconformist. Mi-am pus atunci întrebarea: „În cazul unei strămutări ce s-ar întâmpla cu teritoriul actual al Israelului? Și mai ales ce s-ar întâmpla cu israelienii care, indiferent de circumstanțe, de alternative, de amenințări, ar refuza să-și abandoneze casele, bisericile, mormintele înaintașilor, locurile strămoșești?“. „Soluția“ pentru care am optat a fost ca acest teritoriu să devină un sediu relocat al ONU, cu părți alocate fiecărei țări de pe glob, în părți egale. Cetățenii care trăiesc acum în Israel nu ar fi relocați cu forța. Ar avea posibilitatea de a rămâne acolo unde se află, primind,

dacă doresc, dublă cetățenie – pe lângă cea nativă, pe cea a statului căruia i se va aloca acel spațiu. Sau ar putea emigra – fie în noul Israel, fie în altă țară. Iar Palestina s-ar constitui pe baza teritoriilor populate în prezent de palestinieni.

Am analizat, rând pe rând, obstacolele fundamentale în calea unui asemenea aranjament: de la cele de drept internațional la cele de securitate regională și globală, de la cele de identitate culturală și religioasă la cele logistice și socioeconomice, de la cele morale și etice la cele practice.

Deși m-am străduit să vin cu argumente și chiar am anticipat contraargumentele, oferind replici pe care le consideram valide, profesorul Norton m-a ridiculizat în fața clasei, pretinzând că ignor evidențele: cum se știe, evreii au mai primit oferte de relocare în Madagascar, Argentina și Alaska, dar le-au respins pe toate. Chiar dacă ar fi fost opțiuni concrete de înființare a unui stat independent și nu doar de colonizare, tot ar fi refuzat, fiindcă nu ar fi avut sentimentul de apartenență. Acolo ar fi fost un refugiu, nu țara lor, care este în preajma locurilor sfinte. Cum i-ai mai putea convinge acum, când au țara lor, exact unde și-o doresc, obținută cu atâtea sacrificii, să renunțe la ea? Complet absurd!

Iar după cursuri, am fost abordat de colegul meu de atunci, Yonatan Stein, devenit între timp ministrul de Externe al Israelului, care mi-a spus, ironic, că-mi mulțumește pentru onestitatea cu care am dezvăluit faptul că sunt antisemit, fiindcă astfel va ști să se țină de atunci încolo deoparte. Ceea ce a și făcut. Bănuiesc că întrebarea doamnei Levi a fost sugerată chiar de domnul Stein.

Shira Levi dă să răspundă, dar Andrei mai ridică o dată mâna.

— Cu toate acestea, ceea ce distinsa doamnă Levi nu are cum să știe, fiindcă până acum a rămas o informație cunoscută de numai două persoane, e faptul că, după cursuri, profesorul Norton m-a oprit să mă felicite. M-a rugat ca, până ce va ajunge să se pensioneze, să nu repet ce-mi spunea. Se temea de represalii, iar acest fapt m-a întristat, fiindcă trăiam cu impresia că cenzura în mediul academic britanic nu e chiar atât de tembelă. Mi-a mărturisit că, imediat ce mi-a citit lucrarea, a fost cucerit de temeritatea propunerii și de perspectivele pe care le deschidea.

Îl citez din memorie:

„Sper să nu am dreptate, dar mă tem că va veni o vreme când planul ăsta al tău s-ar putea să fie singura cale pentru evitarea unei catastrofe nucleare. Poate că nici atunci, confruntați cu spectrul dispariției totale, israelienii nu ar accepta strămutarea statului lor. Dar, măcar vor avea această opțiune și, cine știe, în pofida războiului informațional ce ar urma, vor ajunge ca la referendum să voteze așa cum trebuie, ca să se salveze și să ne salveze pe toți".

Mi-am permis să fac această dezvăluire pentru că, de curând, domnul profesor Norton s-a retras de la catedră, din considerente medicale, deci nu ar mai trebui să sufere consecințe pentru cum a gândit atunci, în urmă cu aproape 15 ani. Dacă doriți, doamnă Levi, vă puteți convinge că nu inventez nimic, cu un simplu telefon.

— Nu e nevoie. Nu vă pun la îndoială nici onestitatea și nici simpatia față de Medinat Israel[1]. Vă mulțumesc pentru clarificare. Evident, nu pot fi de acord cu perspectiva

1 În ebraică, „Statul Israel" (n.r.).

dumneavoastră și a distinsului profesor Norton, dar aveți dreptate, măcar în mediul academic e necesară analizarea tuturor ideilor, fie ele cât de nonconformiste, dacă scopul este de a se găsi căi de soluționare a unor situații care actualmente sunt de impas, situații care par fără ieșire. Am încredere că veți ști să respectați distincția dintre mediul academic și cel diplomatic, atunci când, așa cum se aude, veți ajunge ambasador al României în Israel.

***

Mai târziu, în aceeași seară, Shira Levi chicotește în timp ce stă cuibărită, goală, în brațele lui Andrei.

— Ce față a făcut Iosub când ți-am mulțumit și am zis că vei fi succesorul lui!

— Da, era terminat, săracul de el! Era deja convins că trebuie să-și caute alt înlocuitor! Chiar mi-a fost milă de el. E un om de bună credință, îmi pare rău că-l țin în ceață...

Ea îi ia vorba din gură, aproape panicată.

— Nu-i poți spune nimic, indiferent cât de convins ai fi că va păstra discreția. Nu ne putem juca cu așa ceva!

— Iar îți dai jos din pod armura de agent Mossad?

Se întoarce spre el și-l lovi, în joacă, cu pumnul în stomac. El ripostează gâdilind-o... Ceea ce duce la săruturi... Ceea ce duce la dezmierdări...

Când își recapătă respirația, Shira reia discuția despre Iosub.

— Dar să știi că a început să suspecteze că e ceva între noi. I-am surprins o privire... Va trebui să fim și mai prudenți, de acum înainte.

1

Luni, 18 octombrie 2027

După un întreg sfârșit de săptămână petrecut împreună, Shira și Andrei ar trebui să se grăbească spre birourile lor, unde îi așteaptă îndatoriri capitale.

Dar e sfârșitul lumii, așa că la ce atâta zor? Într-un exercițiu de onestitate fără precedent, președintele a anunțat posibilitatea apocalipsei și cumva a părut că își lua rămas-bun de la națiune, sfătuindu-și conaționalii să petreacă cum pot mai liniștit zilele următoare, care ar putea fi ultimele ce le mai rămăseseră din această viață.

Shira e la duș. Își spune că e o minune că serviciile municipale mai funcționează. *Uite că mai sunt oameni care muncesc chiar și în aceste condiții, în afara celor ca noi, care avem obligația de a menține ordinea și liniștea publică.*

În așteptarea rândului său la baie, Andrei deschide mecanic televizorul.

O televiziune de știri transmite în regim de Breaking News continuu. Reporterul se află pe o stradă din Tel Aviv, unde se observă o agitație continuă, cu mașini ale armatei și poliției, ambulanțe, oameni care fac cozi interminabile la

supermarketuri pentru provizii, în speranța iluzorie că vor scăpa nevătămați de consecințele unui probabil război atomic.

— Situația internațională se degradează cu o viteză fără precedent. Pentru prima dată după 1962, indicatorul global al Ceasului Apocalipsei a fost ajustat la… zero secunde până la miezul nopții, iar viața cotidiană se schimbă dramatic. În Tel Aviv și Ierusalim, sirenele de alarmă sună zilnic. Magazinele vând în regim de urgență pastile de iod și kituri de supraviețuire. În Australia și Japonia, guvernele au difuzat broșuri cu instrucțiuni pentru populație în caz de atac nuclear. În marile orașe europene, psihologii vorbesc deja de un nou sindrom colectiv: „acceptarea sfârșitului".

Imaginile pe care le vedeți acum vin din Berlin, unde sute de oameni s-au adunat spontan în fața porții Brandenburg, aprinzând lumânări. Mulți spun că este, probabil, ultima toamnă pe care o mai apucă.

Cum am ajuns aici? După schimbarea garniturii de putere la Teheran și Ierusalim părea că lucrurile se îndreaptă într-o direcție favorabilă unui acord de pace. Noul Guvern, condus de premierul Amos Regev, a încercat o serie de negocieri cu statele vecine, iar primele rezultate au fost extrem de încurajatoare.

Însă, cu trei luni în urmă, Agenția Internațională pentru Energie Atomică a confirmat că Teheranul a produs cel puțin trei focoase nucleare operaționale, înainte ca Israel și SUA să declanșeze Operațiunea „Epic Fury". Informații pe care nu le-am putut confirma oficial spuneau că aceste focoase ar fi fost evacuate de o facțiune ultra radicală a Gardienilor Revoluției,

într-un stat arab vecin, și s-ar afla în prezent sub controlul acestora și al unor organizații teroriste islamiste.

Informația a stârnit un nou val de furie la Washington și Ierusalim, unde există convingerea că serviciile secrete iraniene nu cooperează pentru ca acea rețea teroristă să fie destructurată, iar amenințarea nucleară să fie astfel îndepărtată.

Pe de altă parte, vestea a generat un val nemaiîntâlnit de violențe antisemite în Orientul Mijlociu, cu atacuri teroriste la Tel Aviv, Bagdad, Amman, Damasc, Beirut, Riad, Doha și Dubai. Deși s-a crezut că Hezbollah a fost redusă la tăcere în urma ultimelor operațiuni IDF[1], organizația a lansat peste 5 000 de rachete asupra nordului Israelului, forțând o nouă ofensivă terestră în Liban și Siria.

Pentru a liniști populația cu privire la amenințarea nucleară, prim-ministrul Amos Regev a anunțat că IDF va doborî orice, citez, „amenințare aeriană", înainte ca aceasta să-și atingă ținta. Însă imediat a apărut faimosul videoclip cu Mohammad Bagher Zolghadr, liderul facțiunii rebele a Gardienilor Revoluției, declarând: „Dar cine a spus că vom lovi din aer?". Zolghadr a dat de înțeles că o armă nucleară sau chiar mai multe ar fi fost introduse în Israel și urmează să fie detonate.

A fost momentul de instalare a panicii totale, iar de atunci autoritățile au pornit într-o cursă contracronometru de căutare a unei arme nucleare ce ar putea să explodeze oricând la Ierusalim sau Tel Aviv.

Negocierile internaționale sunt în impas, în condițiile în care președintele SUA, Donald Trump, anunță că va

[1] The Israel Defense Forces (Armata Israelului) (n.a.).